

זר בלילה

הירח ניצנץ בעינו של סוס הגדנדה וגם בעינו של העכבר, בשעה שטולי חילץ אותם מתחת לכר כדי להביט בהם. השעון תיקתק, ובדממה שהשתררה שם הוא חשב ששמע כפות רגליים קטנות ויחפות רצות על פני הרצפה, ואחר כך קולות צחקוק ולחישה וגם רחש, כאילו מישהו הופך את דפיו של ספר גדול.

לוסי מי בוסטון, הילדים סתל ירק

באותו לילה ירד גשם, גשם דק ומלחשש. גם כעבור שנים רבות יכלה מגי לעצום את עיניה ומיד שמעה אותו, כמו אצבעות זעירות המקישות על השמשה. כלב נבח אי שם בחשכה, ומגי לא יכלה לישון, אף על פי שהתהפכה מצד לצד פעמים רבות.

מתחת לכרית שלה היה מונח הספר שקראה בו. הוא דחק את כריכתו כנגד אוזנה כאילו ביקש לשוב וללכוד אותה בקסמו אל בין דפיו המודפסים. "אה, אין ספק שמאוד נוח להניח את הראש על דבר קשה וזוויתי כל כך," אמר אבא של מגי כשגילה בפעם הראשונה ספר מתחת לכרית שלה. "תודי שהוא לוחש לך בלילות את הסיפורים שלו לתוך האוזן." – "לפעמים!" ענתה לו מגי. "אבל זה קורה רק לילדים." מו צבט קלות באפה. מו. מגי מעולם לא קראה לאבא שלה בשם אחר. באותו הלילה – הלילה שכל כך הרבה דברים התחילו בו וכל כך הרבה דברים השתנו בעקבותיו ולא חזרו עוד להיות כפי שהיו – היה אחד הספרים האהובים על מגי מונח מתחת לכרית שלה. מאחר שהגשם לא הניח לה לישון היא התיישבה במיטתה, שיפשפה את עיניה כדי למחות מהן את העייפות, והוציאה את הספר מתחת

לכרית. הרפים השמיעו רשרוש צופן הבטחה כשפתחה את הספר. מגי גילתה שהלחישה הראשונה הזאת משתנה קצת מספר לספר, והצליל שלה תלוי בשאלה אם כבר ידעה מה הוא עתיד לספר לה, או לא. אבל עכשיו היא צריכה אור. במגירה שבשולחן הלילה שלה היא החביאה קופסת גפרורים. מזו אסר עליה להדליק נרות בלילה. הוא לא אהב אש. "אש מאכלת ספרים", הוא אמר תמיד, אבל היא הרי כבר בת שתיים-עשרה ויכולה להשגיח על כמה להבות של נרות. מגי אהבה לקרוא לאור נרות. על אדן החלון היא הציבה שלושה נרות שעווה בכלי זכוכית כהגנה מפני הרוח, ושלושה פמוטים. היא החזיקה את הגפרור הבוער מעל אחת הפתילות השחורות בשעה ששמעה קול צעדים בחוץ. היא נבהלה, כיבתה בנשיפה אחת את הגפרור הבוער – איך שזכרה בדיוק כל פרט ופרט מהרגע הזה גם כעבור שנים רבות! – כרעה על ברכיה לפני החלון הרטוב מגשם, והביטה החוצה. ואז היא ראתה אותו.

החשכה היתה חיוורת מהגשם, והאיש הזר לא היה יותר מאשר צל. רק פניו האירו אל מגי. שערו היה רבוק למצחו הרטוב. הגשם טיפסף עליו וזלג מטה-מטה לאורכו, אבל הוא לא שם לב לכך. הוא עמד שם בדממה, זרועותיו שלובות לו על חזהו כאילו ביקש לחמם את עצמו מעט. וכך הוא עמד לו שם ונעץ את עיניו בביתה.

אני חייבת להעיר את מזו! כך חשבה מגי באותו רגע. אבל היא המשיכה לשבת שם בלב פועם בחוזקה וללטוש את עיניה אל תוך הלילה, כאילו האיש הזר הדביק אותה באופן שבו עמד שם ללא ניע. פתאום הפנה האיש הזר את ראשו, ומגי הרגישה כאילו הוא מביט היישר אל תוך עיניה. היא החליקה במהירות ממיטתה, והספר הפתוח נפל על הרצפה. היא מיהרה ברגליים יחפות החוצה, אל הפרוודור החשוך. הבית הישן היה קריר, אף על פי שחודש מאי כבר קרב לסופו.

בחדרו של מזו עוד דלק האור. הוא קרא לעתים קרובות עד לשעות הקטנות של הלילה. את התשוקה לספרים ירשה מגי ממנו. כשהיתה נמלטת אליו אחרי שחלמה חלום רע, לא היה דבר שהרגיע אותה יותר מאשר נשימתו השלווה של מזו לצדה והדפדוף שלו בספר, עד

שנרדמה. לא היה דבר שהצליח להכריח חלומות רעים במהירות כמו רשרושו של נייר מודפס.
אבל הדמות לפני הבית לא היתה חלום.

לספר שמו קרא באותו הלילה היתה כריכה מבר כחלחל. גם את זה זכרה מגי היטב מאוחר יותר. איך שדברים לא חשובים נשארים בזיכרון ולא מרפים ממנו!
"מו, יש מישהו בחצר?"

מו הרים את ראשו ונעץ בה מבט מבולבל, כמו תמיד כשהפסיקה אותו באמצע הקריאה. בכל פעם נדרשו לו כמה דקות עד שמצא את דרכו בחזרה מהעולם האחר, בחזרה ממבוך האותיות שהוא היה שקוע בו.

"יש מישהו בחצר? את בטוחה?"
"כן. הוא נועץ מבטים בבית שלנו."
מו הניח את הספר לצדו. "מה קראת לפני השינה? את 'דוקטור ג'קיל ומר הייד'?"

מגי כיווצה את מצחה. "בבקשה, מו! בוא איתי."
הוא לא האמין לה, אבל הלך בעקבותיה. מגי גררה אותו אחריה בקוצר רוח עד שבהונות רגליו נתקלו בערמת ספרים שניצבה בפרוזדור. וכי במה עוד יכלו להיתקל? בכל רחבי הבית עמדו ערמות של ספרים. הספרים ניצבו לא רק על המדפים כמו בבתים אחרים, לא, אצלם הספרים נערמו מתחת לשולחנות, על הכיסאות, בפינות החדרים. ספרים עמדו אצלם גם במטבח ובחדר השירותים, על הטלוויזיה ובארון הבגדים, ערמות קטנות, ערמות גבוהות, ערמות עבות, ערמות דקות, ערמות ישנות, ערמות חדשות... ספרים. הם קידמו את פניה של מגי בדפים פתוחים ומפתים על שולחן ארוחת הבוקר, הם הפיגו את השעמום בימים גשומים, ולפעמים מגי רמו היו גם נתקלים בהם ומועדים.

"הוא עומד לו שם ככה, וזהו!" לחשה מגי ומשכה אחריה את מו אל תוך החדר.

"אולי הפנים שלו מכוסות בפרווה? כי אם כן, אז יכול להיות שהוא פשוט אדם־זאב."

"תפסיק כבר!" מגי נעצה בו מבט נזוף, אף על פי שהכדיחות שלו הפיגו את פחדיה. היא כמעט שהפסיקה להאמין שהרמות באמת עמדה לה שם סתם ככה בגשם והביטה לעבר הבית... עד שחזרה לחדר שלה וכרעה שוב על יד החלון. "הנה! אתה רואה אותו?" היא לחשה. מו הביט החוצה מבעד לטיפות הגשם שהמשיכו לזלוג, ולא אמר מילה.

"אתה נשבעת לי שאלינו לא יבוא אף פעם פורץ כי אין שום דבר לגנוב אצלנו, נכון?" לחשה מגי.

"האיש הזה הוא לא פורץ," ענה לה מו, אבל בשעה שהתרחק מהחלון היו פניו רציניות עד כדי כך שהלב של מגי התחיל לפעום במהירות רבה עוד יותר. "תיכנסי למיטה, מגי," הוא אמר. "האיש הזה בא לבקר אותי, לא אותך."

והוא יצא במהירות מהחדר, וכבר לא היה שם כשמגי רצתה לשאול אותו איזה מין ביקור זה יכול להיות בכלל, ביקור כזה שמתרחש פתאום באמצע הלילה. היא רצה אחריו, מוטרדת. בפרוזדור היא שמעה אותו משחרר את השרשרת של דלת הכניסה, וכשהתקרבה לשם ראתה את אביה עומד בפתח הדלת.

הלילה חדר פנימה, אפל ולח, ורשרוש הגשם נשמע עכשיו רם ומאיים.

"אצבע־אבק!" קרא מו אל תוך החשכה. "זה אתה?" אצבע־אבק? איזה מין שם זה? מגי ניסתה להיזכר, אבל נראה שלא שמעה מעולם את השם הזה. ובכל זאת השם נשמע לה מוכר, כמו זיכרון רחוק שאינו מוכן ללבוש צורה.

ברגע הראשון לא נשמע שום קול שם בחוץ. רק הגשם המשיך לרדת, לוחש ורוחש כאילו הלילה זכה פתאום בקול משלו. אבל כעבור זמן מה נשמעו צעדים מתקרבים אל הבית, ומתוך החשכה הגיח פתאום האיש שעמד קודם לכן בחצר. המעיל הארוך שלבש נצמד אל רגליו, רטוב מהגשם. כשהאיש הזר התקרב אל אלומת האור שקרנה מתוך

הבית, מגי חשבה שראתה לשבריר של שנייה ראש פרווה קטן מציץ מעבר לכתפו. היה נדמה לה שהראש נחלץ מתוך תרמיל הגב של האיש הזר וריחרח סביב־סביב, ואז שב ונעלם בתוכו במהירות.

אצבע־אבק ניגב את פניו הלחות בשרוולו, והושיט את ידו לעבר מו.

"מה שלומך, לשון־קסם?" הוא שאל. "מזמן לא התראינו."
מו אחז בהיסוס ביד המושטת לעברו. "באמת מזמן," הוא אמר, ותוך כדי כך הביט אל מעבר לאיש שבא לבקר אותו, כאילו חשב שיראה מאחוריו עוד דמות מגיחה מתוך הלילה. "בוא, תיכנס פנימה, אחרת אתה עוד תמות מקור. מגי אומרת שאתה עומד כאן בחוץ כבר די הרבה זמן."

"מגי? אה, כן, כמובן." אצבע־אבק נענה להזמנה של מו ונכנס פנימה. הוא סקר את דמותה של מגי ברקדקנות רבה עד כדי כך שהיא לא ידעה לאן להפנות את מבטה מרוב מבוכה. בסופו של דבר היא נעצה את מבטה דווקא בו.

"היא גדלה."

"אתה עוד זוכר אותה?"

"בוודאי."

מגי שמחה לב לכך שמו נעל את הדלת פעמיים.
"בת כמה היא עכשיו?" אצבע־אבק חיך אליה. החיוך שלו היה מזרז. מגי לא ידעה להחליט אם היה זה חיוך לגלגני, פטרוני, או אולי פשוט חיוך של מבוכה. היא לא החזירה לו חיוך.
"שתיס־עשרה," השיב מו.

"שתיס־עשרה? מה אתה אומר." אצבע־אבק הסיט מעל מצחו את השיער הנוטף מים. הוא הגיע כמעט עד לכתפיו. מגי שאלה את עצמה מה בעצם צבע השיער שלו כשהוא יבש. זיפי הזקן סביב שפתיו הדקות היו אדמוניים, כמו פרוותו של חתול הרחוב שמגי הניחה בשבילו לפעמים קערית חלב לפני הדלת. הזיפים צימחו גם על לחיו, דלילים כמו זקנו הראשון של בחור צעיר. את הצלקות הזיפים האלה לא יכלו להסתיר, שלוש צלקות חיוורות וארוכות. הן העניקו לפניו

של אצבע־אבק מראה מוזר – כאילו נשברו פעם ומישהו שב וחיבר יחד את השברים.

"בת שתיים־עשרה," הוא חוזר ואמר. "כמובן. אז היא היתה בת... שלוש, נכון?"

מו הינהן. "בוא, אני אתן לך משהו ללבוש." הוא משך אחריו את האורח שלו בקוצר רוח גלוי, כאילו נחפז פתאום להסתיר אותו מעיניה של מגי. "ואת," הוא אמר לה מעבר לכתפו, "את לכי לישון, מגי." והוא סגר אחריו את הדלת לחדר העבודה שלו בלי לומר לה מילה נוספת.

מגי המשיכה לעמוד שם וחיככה את כפות רגליה הקרות זו בזו. את תלכי לישון. לפעמים היה מו משליך אותה על המיטה כמו שק של אגוזים, כשהשעה היתה מאוחרת. לפעמים הוא היה רודף אחריה בכל רחבי הבית אחרי ארוחת הערב, עד שהיא היתה נמלטת לחדר שלה, חסרת נשימה מרוב צחוק. ולפעמים הוא היה עייף עד כדי כך שהיה משתרע על הספה והיא היתה מכינה לו קפה לפני שהלכה לישון. אבל מעולם, מעולם הוא לא שלח אותה למיטה ככה, כמו שעשה בפעם הזאת.

חשש מלווה בפחד של ממש התגנב לתוך לבה: החשש שמא עם האיש הזר הזה, ששמו היה גם מוזר וגם מוכר, חדר משהו מאיים לתוך חייה. והיא הצטערה כל כך – עד שנבהלה מעוצמת הצער – היא הצטערה על כך שקראה למו, הצטערה על כך שלא הניחה לאצבע־אבק להמשיך ולעמוד שם בחוץ עד שהגשם היה סוחף אותו משם והלאה. כשהדלת לחדר העבודה של מו שבה ונפתחה, היא נרתעה לאחור בבהלה.

"את עדיין עומדת כאן," אמר מו. "לכי למיטה, מגי. לכי כבר." היא ראתה מעל לאף שלו את הקמט שהיה מופיע שם רק כשמשוהו הדאיג אותו מאוד, והוא הביט אל מעבר לה כאילו נדרו המחשבות שבראשו למקום אחר. החשש שקינן בלבה של מגי התפשט עכשיו, ואף פרש כנפיים שחורות.

"תסלק אותו, שילך מכאן, מו!" היא אמרה בשעה שהוא הרף

אותה לעבר חדרה. "בבקשה! תסלק אותו מכאן. אני לא יכולה לסבול אותו."

מו נשען על דלת חדרה הפתוחה לרווחה. "כשתקומי מחר בבוקר הוא כבר לא יהיה כאן. אני מבטיח לך – מילת כבוד שלי." "מילת כבוד שלך? באמת, באמת?" מגי נעצה מבט חודר בעיניו. היא ידעה תמיד מתי מו משקר – גם כשהיה מתאמץ מאוד להסתיר את זה ממנה.

"באמת, באמת," הוא אמר, והריס את כף ידו כהוכחה.

לאחר מכן סגר מו את הדלת אחריו, גם אם ידע שהיא לא אוהבת את זה. מגי הצמידה את אוזנה אל הדלת כדי לצותת למתרחש בפנים. היא שמעה שקשוק של כלים. אהה, זקן-השועל מקבל עכשיו תה כדי שיתחמם. אני מקווה שהוא יקבל דלקת ריאות, חשבה מגי. הוא לא חייב למות בגלל זה תכף ומיד, כמו שקרה לאמה של המורה שלה לאנגלית. מגי שמעה את שריקת הקומקום במטבח ואת צעדיו של מו בדרכו חזרה אל חדר העבודה כשבידיו מגש מלא כלים משקשקים. אחרי ששב וסגר את הדלת אחריו היא חיכתה ליתר ביטחון עוד כמה שניות, אף על פי שהתקשתה מאוד להתאזר בסבלנות. אחר כך התגנבה שוב החוצה, אל הפרוזדור.

על דלת חדר העבודה של מו היה תלוי שלט, שלט צר מפח. מגי הכירה בעל פה את המילים שהיו כתובות שם. כשהיתה בת חמש היא התאמנה בקריאת האותיות האלה, שכל אחת מהן הסתעפה בזוויות חדות, כמו שנהגו לכתוב פעם. וכך היה כתוב שם:

יש ספרים שצריך לטעום מהם,
יש ספרים שכולעים אותם,
ורק ספרים בודדים ממש אנחנו לועסים
ומעכלים מההתחלה ועד הסוף.

אז, כשעדיין היתה צריכה לטפס על ארגז כדי לפענח את הכתובת, היא האמינה שבאמת צריך ללעוס את הספר, פשוטו כמשמעו. היא שאלה

את עצמה אז בהרגשה של סלידה, למה תלה מו על דלת חדר העבודה שלו דווקא את מילותיו של מישהו שמבקש להשחית ספרים.

מאז היא כבר הבינה את משמעותן של המילים האלה, אבל עכשיו, בלילה הזה, היא לא מצאה עניין במילים שהיו כתובות על השלט. היא רצתה להבין דווקא את המילים המדוברות, את המילים הנלחשות, החרישיות, המילים שכמעט לא היה אפשר להבין אותן, המילים ששני הגברים החליפו ביניהם מאחורי הדלת.

"אל תמעיט בערכו!" היא שמעה את אצבע-אבק אומר. קולו נשמע שונה מאוד מקולו של מו. לא היה קול בעולם שדמה לקול של אבא שלה. מו היה מסוגל לצייר בעזרתו תמונות שלמות באוויר הצלול. "הוא יעשה הכול כדי להשיג אותי!" נשמע שוב קולו של אצבע-אבק. "והכול, תאמין לי, פירושו הכול."

"אבל אני לא אתן לו אותו לעולם." זה היה קולו של מו.
 "אבל הוא ישיג אותו בכל מקרה, הוא יצליח להשיג אותו בדרך כזאת או אחרת! אני אניד לך את זה פעם נוספת: הם עלו על עקבותיך."
 "זאת לא תהיה הפעם הראשונה, אם ככה. עד עכשיו תמיד הצלחתי להתחמק מהם."

"באמת? וכמה זמן אתה חושב שתצליח עוד להמשיך ולהתחמק מהם? ומה בנוגע לכת שלך? אולי אתה רוצה להגיד לי שהיא ממש אוהבת לעבוד ככה שוב ושוב ממקום למקום? תאמין לי, אני יודע על מה אני מדבר."

מאחורי הדלת השתתרה עכשיו דממה עמוקה עד כדי כך שמגי כמעט לא העזה לנשום. היא חששה ששני הגברים עלולים לשמוע את קול נשימתה בשקט הזה.

פתאום נשמע שוב קולו של מו, והפעם הוא נשמע מהסס, כאילו הלשון שלו התקשתה לבטא את המילים. "ומה... ומה אני צריך לעשות לפי דעתך?"

"בוא איתי. אני אביא אותך אליהם!" אחד הספלים שיקשק. כפית נקשה בחרסינה. כמה גדולים נעשים רחשים קטנים בדממה מוחלטת. "אתה יודע, קפריקורן מעריך מאוד את הכישרונות שלך, והוא בוודאי

ישמח מאוד אם אתה בעצמך תביא לו את זה! החדש ההוא, שהוא הביא במקומך, התגלה כחובבן עלוב."

קפריקורן. עוד שם מוזר אחר. אצבע־אבק ביטא אותו כאילו הצלילים עלולים לצרוב את הלשון שלו. מגי הניעה את אצבעות רגליה הקרות. הקור כבר התפשט בכל גופה והגיע עד אפה. היא לא הבינה הרבה מהשיחה של הגברים, ואף על פי כן ניסתה לחרות בזיכרונה כל מילה ששמעה מעבר לדלת.

בחדר העבודה שבה והשתררה עכשיו דממה מוחלטת. "אני לא יודע..." אמר מז' לבסוף. קולו נשמע עייף כל כך, עד שלבה של מגי נצבט. "אני חייב לחשוב על זה. מתי לפי ההערכה שלך יגיעו לכאן האנשים שלו?"

"בקרוב!"

המילה נחתה כמו אבן בדממת החדר. "בקרוב," חזר מז' על המילה. "נו, טוב. אם ככה, אז עד מחר בבוקר אני אהיה חייב להחליט. יש לך מקום לישון?" "אה, מקום לישון אני תמיד יכול למצוא," ענה לו אצבע־אבק. "בינתיים אני מצליח להסתדר לא רע בכלל, למרות שהכול עדיין קורה מהר מדי בשבילי." צחוקו לא נשמע עליו כלל ועיקר. "אבל אני אשמח מאוד לרעת מה תהיה ההחלטה שלך. זה יהיה בסדר מצדך אם אני אחזור לכאן מחר? לקראת הצהריים?" "בוודאי. אני לוקח את מגי בערך באחת וחצי מבית הספר. אתה יכול לבוא אחרי זה."

מגי שמעה רעש של כיסא שנהדף לאחור. היא מיהרה לשוב חרש אל החדר שלה. כשנפתחה הדלת של חדר העבודה, היא הספיקה בדיוק לסגור את דלת החדר שלה. היא משכה את השמיכה עד לסנטר, שכבה בדממה במיטה והתאמצה לשמוע איך אבא שלה נפרד מאצבע־אבק. "טוב, אז אני מודה לך שוב על האזהרה הזאת!" היא שמעה אותו אומר. לאחר מכן נשמעו צעדיו של אצבע־אבק כשהם הולכים ומתרחקים, אט־אט, נעצרים שוב ושוב, כאילו הוא מהסס ואינו רוצה ללכת, כאילו לא אמר עדיין כל מה שרצה להגיד למו.

ובכל זאת, בסופו של דבר נרם קול צעדיו של אצבע־אבק, ורק הגשם המשיך עוד לתופף על החלון של מגי באצבעותיו הרטובות. מו פתח עכשיו את דלת חדרה, והיא עצמה בחטף את העיניים והתאמצה לנשום נשימות איטיות, כמו שנושם אדם בשינה עמוקה ביותר ותמימה לגמרי.

אבל מו לא היה טיפש. לפעמים הוא היה דווקא פיקח נורא. "מגי, תוציאי לרגע את אחת הרגליים שלך מתחת לשמיכה," הוא אמר. מגי חילצה בחוסר רצון בולט את אצבעות רגליה שהיו קרות עדיין מתוך השמיכה, והניחה אותן בכף ידו החמה של מו.

"זה היה ברור לי, כמובן," הוא אמר. "את ריגלת אחרינו. את לא יכולה לעשות אפילו פעם אחת מה שאני מבקש?" בקול אנחה הוא הדף את רגלה בחזרה אל מתחת לשמיכה החמימה. לאחר מכן הוא התיישב לידה על המיטה, שיפשף את פניו העייפות בכפות ידיו והביט אל מחוץ לחלון. שערו היה כהה כמו פרווה של חפרפרת. שיערה של מגי היה בלונדיני כמו שיערה של אמא שלה, שנותרו לה ממנה רק כמה תצלומים חיוורים. "את צריכה לשמוח שאת דומה לה יותר מאשר לי," אמר לה מו תמיד. "הראש שלי לא היה נראה מוצלח במיוחד על צוואר של ילדה." אבל מגי היתה שמחה אילו דמתה לו קצת יותר. לא היו בעולם פנים שהיא אהבה יותר מאשר הפנים של אבא שלה.

"בכל מקרה לא הבנתי שום דבר ממה שדיברתם," היא מילמלה.

"טוב."

מו לטש עיניים אל מחוץ לחלון כאילו אצבע־אבק עדיין עומד לו שם בחוץ, בחצר ביתם. לאחר מכן הוא קם מהמיטה וניגש אל הדלת. "תנסי לישון בכל זאת עוד קצת," הוא אמר.

אבל מגי לא רצתה לישון. "אצבע־אבק! איזה מין שם זה בכלל?" היא אמרה. "ולמה הוא קורא לך בשם לשון־קסם?" מו לא ענה לה.

"ובכלל, מי זה האיש הזה שמחפש אותך... שמעתי את אצבע־אבק אומר את השם שלו... קפריקורן. מי זה?"

"לא מישהו שאת אמורה להכיר." אביה לא פנה לעברה. "חשבתי שלא הבנת שום דבר ממה שדיברנו? נתראה בבוקר, מגי."
הפעם הוא השאיר את דלת החדר שלה פתוחה לרווחה. האור מהפרוזדור האיר את מיטתה. הוא התמזג בשחור הלילה שהסתנן פנימה מבעד לחלון, ומגי שכבה במיטה וחיכתה עד שהשכבה תתפוגג סוף־סוף ותיקה עמה את התחושה של אסון מאיים.
רק כעבור זמן רב היא הבינה שהאסון הזה לא נולד באותו הלילה – האסון רק חזר והתגנב לביתם.

